

[Tinning]

og de vil kigge lidt på lægerne og se, hvad de gør, og hvis de mener, der er grund til at skride ind, så vil sundhedsstyrelsen gøre det. Jeg vil godt for det første sige, at det synes jeg simpelt hen er for lidt at gøre ved den del af problemet, og for det andet er det jo altså ikke andre end politiet og så lige lægerne, der har den særlige konstruktion, hvor man sidder og behandler klager over sig selv. Jeg mener, at det i det mindste ville være nødvendigt med en uvildig klageinstans.

Ud over at flytte diskussionen derfra, hvor den bør være, fra blandingsmisbruget til injektionsmisbruget, gør socialministeren i starten det, at han forsøger at tegne et billede af de talrige mislykkede nedtrappingsforsøg. Jeg tror, det er vigtigt, hvis vi skal have fat i, hvad det egentlig drejer sig om, at vi diskuterer: er de talrige mislykkede nedtrappingsforsøg udtryk for, at nogle folk, der er gået ind i et behandlingsforløb, har søgt at blive stof-frie – det er ikke lykkedes, de er faldet ud igen – de har prøvet på ny, og de er så faldet ud igen? Eller er det udtryk for noget andet?

Jeg mener, at de er udtryk for noget andet. De er udtryk for, at efter at man har fået blandet metadonen ind i det eksisterende behandlingssystem, er stofmisbrugere gået ind i behandlingssystemet, ikke for at blive stoffrie, men for at få adgang til metadon, første trin i det, hr. Agerschou kaldte uddannelsen til metadonist.

Hvis det er rigtigt – det tror jeg faktisk det er – så er det klart, at det er forkert at stille det op, som om vi har et behandlingssystem her, og vi har nogle stofmisbrugere her, og de fungerer ikke ordentligt sammen, fordi måden, det fungerer dårligt på, er en anden. Jeg tror, de er gået ind dels for at få noget metadon, dels for selvfølgelig – ligesom vi ved, at hjemløse mænd en gang imellem går på forsorgshjem for at blive »shinet« en smule op, inden de går i gang igen – at få en eller anden slags overfladisk kontrol.

Jeg vil godt i stil med hr. Agerschou, fordi disse, mener jeg, skæve præmisser for redegørelsen fører til sådan nogle skæve forslag, spørge, hvad det egentlig er, ministeren foreslår. Det er nemlig ret uigennemskueligt. Ministeren siger i sp. 4162:

»... man må opgive det ofte fremsatte krav om stoffrihed som betingelse for behandling og i stedet forme tilbuddene såle-

des, at de er på niveau med stofmisbrugerens umiddelbare behov.«

Hvad betyder det? Vi ved jo godt, hvad stofmisbrugerens umiddelbare behov er. En stofmisbrugers umiddelbare behov er stof, selvfølgelig, ellers var det ingen stofmisbruger. Derfor er vi nødt til at få at vide, hvordan vi skal forstå den sætning. Jeg vil også godt have en forklaring på det næste:

»Behandlingstilbuddene skal derfor ikke ensidigt sigte på at »helbrede« misbruget, men også kunne tilbyde rehabiliterende foranstaltninger, medens misbruget endnu pågår.«

Hvad er det, man forestiller sig?

I forlængelse af det vil jeg godt spørge om en uigennemskuelig bemærkning i sp. 4164. Det er diskussionen om metadonen, hvor der er sket det, at vi har nogle officielle retningslinjer for metadonens indplacering i behandlingssystemet, som i virkeligheden er brudt totalt og aldeles sammen. Der vælter jo metadon ud fra de praktiserende læger. Derom siger socialministeren:

»Dette har igen medført, at denne gruppe stofmisbrugere har henvendt sig til praktiserende læger, der i den givne situation har følt, at den eneste mulighed for stofmisbrugeren var at iværksætte en behandling med metadon uden andre støtteforanstaltninger, hvilket som hovedregel ikke er hensigtsmæssigt.«

Jeg vil godt vide, hvad der menes med »hovedregel«. Hvornår er det overhovedet hensigtsmæssigt at iværksætte en behandling med metadon uden andre støtteforanstaltninger? Og hvornår mener socialministeren i øvrigt at man foretager behandling alene med metadon?

Jeg synes, det er vigtigt at få opklaret, hvad det er, socialministeren er ude på, for vi jo godt fra andre områder, hvad det er, der interesserer socialministeren mest. Det er, punkt 1: at spare. Det er, punkt 2: at gøre det på en socialt ansvarlig facon. Det er lige præcis den rækkefølge og ikke den omvendte, og hvis det ikke kan lade sig gøre at spare på en socialt ansvarlig facon, så må man, ved vi fra andre områder, efter socialministerens mening spare alligevel.

Metadondiskussionen er selvfølgelig central, ikke mindst når vi tænker på, hvad der foregår i København for tiden. Derfor synes jeg, det er lidt rystende, når denne redegørelse i virkeligheden fusker. Der står i sp. 4156 i